

FAGDIKT

Det er ikke fugler alt som flyr

PER ER førti år.
 Han kommer hjem fra jobb. Og slenger jakken sin på gulvet sitt.
 Det pleier han å gjøre.
 Kari kommer inn like etter. Da ser Per på TV.
 Kari minner ham på at han ikke har hengt opp jakken. Og ber ham gjøre det nå.
 Det pleier hun å gjøre.
 Det er viktig for Kari at Per skal henge opp jakken sin selv.
 Det tar litt tid. Hun må be ham flere ganger. Til slutt gjør han det.

Det er en dagligdags ting. En selvfølgelighet.
 Det har nesten blitt ett av vernepleierens yrkeskjennetegn.
 Men under ligger noen tanker. Som kanskje tenkes og kanskje ikke:
 Fordi selvstendighet er en god ting, skal Per «lære» å henge opp jakken sin selv.
 For å unngå ubehaget med at Kari ber ham om det.
 Selvstendighet er en god ting.
 Det er bra å kunne gjøre ting selv.
 Hvis man vil.

Kari er ansatt for å tilrettelegge og utøve et tjenestetilbud til Per.
 Hvilke tjenester ønsker han egentlig?
 Ønsker Per hjelp til å lære å henge opp jakken selv?
 Er det viktig for han at den henger? Misliker han at den ligger?
 Hvem skal bestemme hvordan det skal se ut i leiligheten til Per?
 Har hjelpeverge på hans vegne ønsket opplæringstjenester?
 Er tiltaket i det hele tatt diskutert med hjelpeverge?

Er tiltaket avtalt i personalgruppen?
 Har man spesifisert mål? Definert kriterier for måloppnåelse?
 Utarbeidet en beskrivelse av hvordan treningen skal utføres?
 Er det spesifisert forsterkere? Hjelpebetingelser?
 Skal treningen utføres av alle, eller bare noen få?

Er det satt tidspunkt for evaluering?
 Blir Pers spontane jakkeopphenging registrert?
 Registreres noen form for data fra hver treningsøkt?
 Slik at man kan vite om Per lærer noe av dette?

Ikke?

Thomas Owren (vernepleier)

